

Adam Cadmon

De brief van Adam Cadmon bereikte mij jaren geleden, in de zomer van 1940, in het kleine huis waarvan slechts enkele intieme vrienden het bestaan afwisten. Het was een lage boerenwoning met groene luiken en witgekalkte muren, waarvan de veranda was begroeid met wilde druiven. Het stond tegen een licht glooiende helling in de schaduw van geurige oude linden. De plek was noch met de auto noch per trein te bereiken. Het was door de heuvels een uur lopen naar het dichtstbijzijnde treinstation. Ook de postbode klauterde slechts één keer per week omhoog naar de 'Ark van Noach' zoals ik mijn boerderijtje had genoemd.

De kamers had ik veranderd in comfortabele, moderne woonvertrekken, het water moest ik echter nog handmatig uit de waterput omhoog pompen in een reservoir en 's avonds was ik voor de verlichting aangewezen op een petroleumlamp en wat kaarsen; maar in 1940 verruilden de wat gevoeligeren mensen zoals ik, maar al te graag de razende zegeningen van de zogenaamde 'moderne cultuur' voor de rust van een 'primitief verleden'.

Vanuit de ramen en ook vanaf de veranda keek ik uit op de uitgestrekte, met druiven beplante heuvels, die aan de voet overgingen in het glinsterende oppervlak van de Donau. Na een zorgvuldige zoektocht had ik bewust voor deze afgelegen plek gekozen. Ik voelde dat, wilde ik ooit mijn werk voltooien, ik me volledig moest onttrekken aan het gewoel van de stad.

Door mijn baan was ik aan de stad gebonden. Als hoofd van de afdeling neurologie in een groot ziekenhuis had ik allerlei verplichtingen waaraan ik me haast onmogelijk kon onttrekken. Van alle beroepen is het vak van arts waarschijnlijk het meest veeleisend.

Een arts doet zijn werk in een omgeving waar de dingen niet te sturen zijn; elke gebeurtenis dient zich volkomen onverwacht aan, is spoedeisend en duldt geen uitstel.

Het pionierswerk dat ik verrichtte, plaatste me op een gegeven moment voor een ernstig dilemma. Zowel mijn beroep alsook mijn boek (waarvoor het materiaal zich in de loop der jaren gestaag had opgehoopt) eisten mij volledig op. Ik had een aanzienlijke leesachterstand opgelopen, wat ervoor zorgde dat ik bepaalde deelvragen niet kon beantwoorden. Ik besloot een deel van mijn nachtrust op te offeren; dit had echter een nadelig effect op mijn gezondheid en wat erger was, ook op mijn werk. De problemen die ik behandelde, eisten volledige inzet van alle krachten, anders zouden hun stellingen verzwakken en volop terrein bieden voor de aanval. Ik kon het me niet veroorloven een zaak die van beslissende betekenis was, met onduidelijke, ondeugdelijke en slechte argumenten te verdedigen. Na herhaaldelijk uitstel en veel geschipper, vroeg ik uiteindelijk vier maanden verlof. Ik wierp mij op de zaak als iemand die zich in de afgrond stort: met een verwarde geest en gekweld door gewetenswroeging, maar geleid door een alles overstemmende innerlijke drang. Ik stelde mijn meest bekwame assistent aan als vervanger in het ziekenhuis en trok me vervolgens terug uit de bewoonde wereld.

Het kostte me even tijd te wennen aan de betoverende rust die uitgaat van de eenzaamheid en het werk. De eerste week spookten de half afgeronde gevallen nog door mijn hoofd, maar daarna bracht ik ze genadeloos om met de gezonde scepsis dat geen mens onmisbaar is, want als dat wel zo geweest zou zijn, dan zou de dood mensen niet voortdurend als oud geld uit de roulatie halen om ze voor nieuwe te verwisselen. Veel belangrijker dan het krampachtig vasthouden aan de continuïteit, of de op zichzelf staande behandelingen van enkele individuele patiënten was het, dat de door mij ontdekte, ontwikkelde en beproefde methode algemeen bekend zou worden en de ziekte zelf een halt zou worden toegeroepen.

Omdat mijn rol in dit boek van ondergeschikte betekenis is,

wijd ik slechts in zoverre uit over de aard van mijn werk als nodig is om de persoon en de verschijning van Adam Cadmon begrijpelijk te maken, en voor zover het hoort bij zijn wonderbaarlijke verhaal.

Vijfentwintig jaar hou ik me al bezig met de zenuwziekten en het is nu tien jaar geleden dat ik de doodlopende paden van de traditie verlaten heb, en een geheel nieuwe weg ben ingeslagen, tot nu toe zonder mijn experimenten en resultaten in de openbaarheid te brengen. Ik ken en waardeer de voorzichtigheid die de wetenschap kenmerkt, haar vaak overdreven verweer tegen hen die baanbrekend onderzoek verrichten. Ik ben er op voorbereid dat mijn werk belachelijk gemaakt wordt, dat het terechtkomt in een trommelvuur van aanvallen, of dat het eenvoudigweg doodgezwegen wordt, maar dat alles raakt mij niet. Enkele van mijn veelbelovende leerlingen, die straks niet meer genegeerd kunnen worden op het gebied der geneeskunde, zijn al grondig 'besmet' en passen mijn behandelmethodes toe. Onze statistieken laten belangwekkende cijfers zien, en onze in een niemandsland verloren, ronddolende patiënten zijn van schimmen weer in echte mensen veranderd.

Mijn methode heb ik metapsychoanalyse genoemd. Onder psyche versta ik de onsterfelijke intelligentie, de transcendent kern van ieder leven die in het zelfbewustzijn van de mens haar hoogtepunt heeft bereikt. Dit hoogtepunt verhoudt zich tot de dimensie van de onbegrensde geest als een stofje tot de kosmos. De ziekte van de geest duidt op een storing in de overbrengende organen tussen lichaam en geest, een of ander mankement aan de brug. De zenuwarts moet dit defect met de grondigheid van de klinische methode benaderen, diagnosticeren, en herstellen. Wanneer hij slechts de symptomen behandelt, kan hij naast de psychiatrische inrichting de hele wereld wel volstoppen met levende doden. Ik spreek hier natuurlijk niet over de aangeboren hersenafwijkingen die het leven van een mens in hoge mate kunnen bepalen. Ik heb het over de ziekten van de geest, die aanvankelijk onzichtbaar en verborgen in het lichaam aanwezig zijn, en wier ziekelijke veranderingen in het organisme slechts langzaam

worden geopenbaard door de geremde en in een verkeerde bedding terechtkomende verbeeldingskracht.

Deze algemene revolutie van de geest en van de geneeskunde kan niet lang meer als de geest in sprookjes, met eindeloze Latijnse bezwerings terug in de fles gedwongen worden, want de tijden zijn er zwanger van, haar harttonen klinken al in de wereld, en de geboorte is aanstaande, ook al veroordeelt men alle vroedvrouwen tot de brandstapel. Om mijn ketterse opvattingen tegenover de wetenschap nog duidelijker te maken, geef ik openlijk de occulte trekken van mijn methode toe. Ik geloof in Hermes Trismegistus, de verkondiger van de leer der analogie, in de oude tradities waarvan de wortels pas nu langzaam opdoemen uit de mist van de oeroude geweldige geschiedenis. Weliswaar is ook in latere tijden de waarheid steeds opnieuw verschenen, maar de mensen gedroegen zich tegenover haar als kleine boze dwergen. Denk slechts aan Paracelsus, en aan zijn dodelijk jaloerse collega's die hem uiteindelijk de schedel insloegen. Tevergeefs zouden ze in ruil voor zijn hoofd enkele duizenden hoofden uit hun midden aangeboden hebben. Met modder is geen goud te kopen, zelfs niet als het met tonnen aangevoerd wordt.

De brief die ik kreeg van Adam Cadmon bevatte slechts enkele regels:

Zeer geëerde professor!

Ik hoop er met mijn persoonlijk bezoek in te slagen u te verzoenen met het feit dat ik u bij uw werkzaamheden stoort. Ik zal slechts twee dagen een beroep op uw gastvrijheid doen. Het precieze tijdstip van mijn komst kan ik u nog niet zeggen, dat is afhankelijk van de afwikkeling van enkele zaken, maar ik denk nog deze week te kunnen vertrekken.

*Tot spoedig ziens met een hartelijke groet,
uw Adam Cadmon*

Zo had hij getekend: Adam Cadmon. De brief was in Boedapest gepost.

Mijn eerste gedachte was dat het een grap van een van mijn vrienden betrof. Slechts drie mensen kenden mijn adres: mijn assistent, mijn huisbewaarster uit Pest en mijn vrijgezelle collega met wie ik menig schaakduel had uitgevochten en die nu in het ziekenhuis herstellende was van een zware niersteenoperatie. Aan hun betrouwbaarheid twijfelde ik niet. Ik wist dat ze mijn adres aan bekenden noch aan vreemden zouden verraden. Hoe kwam die Adam Cadmon dan toch aan mijn adres, waarom droeg hij deze kabbalistische naam, die kosmos betekent, en wat wilde hij van mij?

Mijn groeiende nieuwsgierigheid won het uiteindelijk van de ergernis om de verstoorde rust. Uit de brief en de naam steeg een zekere magie op. Mijn gedachten werden voortdurend naar het schrijven getrokken en ik bestudeerde het smalle, schuin geschreven, regelmatige en onvergelijkbaar oorspronkelijke handschrift, dat iets weg had van hiërogliefen. Op de envelop stond niet alleen duidelijk mijn naam, maar naast andere gedetailleerde aanwijzingen ook de naam van mijn huisje, die ik nog nooit ergens opgeschreven en slechts in beperkte vriendenkring genoemd had: De ark van Noach. Het leek mij een onoplosbaar raadsel en gespannen wachtte ik de komst van Adam Cadmon af.

Ik betrapte mij erop dat 's ochtends bij het ontwaken mijn eerste gedachte was of hij die dag zou komen. De derde dag verdroeg ik het lijdzame wachten niet meer. Ik maakte mezelf wijs dat ik voor lucifers, kaarsen en wat levensmiddelen naar het dorp moest, en liep naar het station. De teleurstelling was groot toen er niemand uit de trein stapte. Eenmaal thuis kwam ik erachter dat hij gedurende mijn afwezigheid was gearriveerd.

Hij zat op de veranda. Toen ik aankwam, stond hij op, liep op me toe en gaf me de hand.

Zijn leeftijd was moeilijk vast te stellen, maar hij was zeker niet oud. Zijn smalle fijngesneden gezicht was volkomen rimpelloos.

Jong was hij echter ook niet. Waarom kan ik niet zeggen, maar dat woord paste helemaal niet bij hem. Hij straalde eerder een tijdloosheid, een altijddurend heden uit. Hij had licht Mongoolse trekken en een ietwat Creoolse gelaatskleur, maar alleen zoals die in Europa voorkomt. Mijn blik werd voortdurend getrokken naar zijn grote, amandelvormige, helder blauwgroene ogen. Zijn brede, hoge en licht gewelfde voorhoofd met fijne welvingen bij de slapen, leek mij, als geschoold frenoloog, een meesterwerk der natuur. Zijn zwarte, matglanzende haar was simpel achterovergekamd en liep door tot diep in zijn nek. Hij droeg een comfortabel wit zomerpak. De kern van zijn verschijning was niet in woorden te vangen. Hoe moest ik bijvoorbeeld zijn heldere, doordringende, vertrouwde, in het diepst van mijn ziel weerklank oproepende blik omschrijven? Hoewel ik geen idee had van het ontstaan of het karakter van onze onderlinge band, was Adam Cadmon me vanaf het eerste moment vertrouwd geweest.

Met zijn zachte gelijkmatige stem vroeg hij als eerste naar mijn werk. Het verwonderde mij niet, dat, toen ons gesprek zich verdiepte, hij goed op de hoogte bleek te zijn. Hij citeerde uit het boek dat ik bezig was te schrijven, en even veronderstelde ik dat hij mijn artikelen in het artsenmededelingenblad gelezen had, totdat ik me tijdens het praten plotseling realiseerde, dat ik juist over deze dingen nergens gesproken had. Alleen de papieren op tafel, de pen en ikzelf wisten ervan. Tenminste... ik staarde hem aan en hij glimlachte. 'Het is geen hekserij! Het is alleen een stap verder op het terrein waarmee u zich bezighoudt. In uw hoofd is het hele complex gereed en ik heb uw gedachten gelezen. Dat is een gave die in ieder mens sluimerend aanwezig is, ze moet alleen ontwikkeld worden.' Deze verklaring voerde mij met een onverwachte schok naar een niveau waar het wereldbeeld een paar dimensies rijker is. We kwamen te spreken over de oorlog. Hij vertelde dat hij uit Lublin gekomen was, alleen om mij te bezoeken, overmorgen zou hij al weer terugreizen. Zijn verklaring riep meteen verschillende vragen bij mij op. Wat deed hij

in Lublin, waar de meest wrede oorlog alles vernietigd had en het volk nog steeds genadeloos werd onderdrukt? Zou hij misschien Pool zijn? Hij sprak voortreffelijk Hongaars, weliswaar met een nauwelijks hoorbaar eigenaardig accent. Hij was slechts één dag in Boedapest geweest, waar hij niemand kende en was direct doorgereisd naar hier. Wie had dan vier dagen daarvoor de brief gepost, hoe wist hij van mijn bestaan af en hoe kreeg hij het als gewoon burger voor elkaar door al die oorlogszones heen te raken?

‘Ik kom niet uit Polen,’ beantwoordde hij mijn gedachten. ‘In juli 1939 ben ik naar Lublin verhuisd.’

Hij is een Duitser! dacht ik met een angstig gevoel van wantrouwen. Hij zou toch niet...

‘Ik kom uit Tibet,’ zei hij eenvoudig. ‘Daar had ik al besloten u te bezoeken. Wanneer u uw geest ontdoet van al de vluchtige eendagsvlinders onder haar gedachten, zult u daaronder de zekerheid vinden dat u op mij gewacht hebt. Uiteraard verwacht de uitverkoren mens niet alleen met zijn verstand, maar ook met zijn vermoedens, zijn voorgevoelens, zijn onrust, en zijn vaste geloof dat de onuitsprekelijke kern, die vanuit de strenge driedimensionale wetten onbereikbaar is, zich eens aandient en openbaart. Het verschil tussen ons tweeën is alleen dat u iets vermoedt en ik me iets herinner. Maar voor onze gezamenlijke taak maakt dat geen verschil. Het is van belang dat u weet van de dingen, rotsvast volbrengt wat u is opgedragen en de kentekenen van deze opdracht zorgvuldig hebt bewaard.’

‘Wat is mij opgedragen, door wie en welke kentekenen heb ik bewaard?’ vroeg ik in één adem.

‘Het grootste probleem met woorden is dat iedereen ze anders opvat. Eerst moeten ze als verschillende horloges op elkaar worden afgestemd. Onder herinnering versta ik de herinnering aan vorige levens. U weet en gelooft dat de wedergeboorte werkelijkheid is, u hebt kennis en vermoedens daaromtrent. Ik herinner mij en u voelt dat wij vandaag elkaar niet voor de eerste keer

zien, daar ben ik zeker van. Een innerlijk gebod heeft u naar De ark van Noach gebracht om het werk te voltooien waaraan de toekomst grote behoefte heeft. Ik weet dat dit innerlijke gebod een opdracht is vanuit de plek waar de revolutionairen van de geest een nieuwe eon voorbereiden via de samenzweerders van de vernieuwde ziel. U bent een van hen, zonder daar in dit leven weet van te hebben, maar ik kan u verzekeren dat u eens bewust de eed hebt afgelegd. Dit is duidelijk zo, nietwaar?’

Onwillekeurig knikte ik bevestigend, hoewel die duidelijkheid mij eerder verblindde dan dat zij mij deed zien. Een vreemde, verheven toestand hield mij in haar greep zolang Adam Cadmon in mijn huis verbleef. In zijn aanwezigheid kon ik niet redetwisten, analyseren of tegenspraak bieden. Op enig moment flitste het door me heen, dat ik het slachtoffer was geworden van suggestie, want elk van zijn woorden sloeg, of ze nu tegen de gangbare kennis ingingen of met tegenargumenten te bestrijden zouden kunnen zijn, met zo’n overtuigingskracht in dat elk begin van twijfel de kop werd ingedrukt. Nu had ik juist met suggestie genoeg geëxperimenteerd om te weten dat de dingen waarmee ik nu geconfronteerd werd, van een heel andere orde waren. Adam Cadmon probeerde mij niet te veranderen en straalde geen enkele dwang uit. Hij was zichzelf, volledig vervuld van kennis, hij beheerste geestelijke krachten en vaardigheden en ook zijn uitingen getuigden van een krachtige zekerheid en bevatten geen spoor van twijfelmoedigheid of menselijke onzekerheid.

Na het avondeten zaten we nog wat in de tuin. Boven ons strekte zich de donkere sterrenhemel uit. De op een onzichtbare glazen stolp getekende sterrenbeelden omringden ons met hun stralen. Als een bleke geheimzinnige rivier stroomde de Melkweg langs de horizon. Vlak bij de grote volle maan stonden de twee helder stralende planeten – Saturnus en Jupiter -gebroederlijk in conjunctie. Mijn oog bleef rusten op deze twee hemellichamen, ik dacht na over hun macht, hun tegengestelde en elkaar toch aanvullende krachten. Jupiter de grote weldoener, vurig en

enthousiast bouwer, Saturnus de ijzige, hindernissen opwerpende brenger van het leed en in zijn transcendente wezen de planeet die mensen leert door het lijden. Jupiter als vriend van de zon en Saturnus de grote eenzame. Het gevaar van de een is het vuur en van de ander de ijzige kou. Welke invloed zou de strijd tussen deze twee grootheden op de wereld hebben?

‘De constellatie van de Messiasen,’ zei Adam Cadmon die naast me stond. Ik huiverde. Ineens begon ik de betovering van deze onvergelykelijke nacht te beseffen. Adam Cadmon reageerde weer op mijn gedachte. ‘De constellatie van Jupiter en Saturnus was nog van voor Christus’ geboorte,’ vervolgde hij zacht. ‘Toen stond de grote conjunctie in het teken van de Vissen. Dat heeft het christendom in de wereld gebracht. Nu staat hij in het teken van de Stier. Dit zal de revolutie van de filosofie en de maatschappij betekenen, de verlossing uit de slavernij van de materie. De Messias die nu geboren zal worden, zal de deuren naar de nieuwe eon openen.’

‘Wordt er een nieuwe Messias geboren? Waar dan en wanneer?’ vroeg ik niet begrijpend. ‘In Lublin. In april 1941. In het getto van Lublin, daar waar de last het zwaarst, en het duister het ergst is. Midden tussen de vernederden en de verdrukten. Hij werpt zijn schaduw ver vooruit: de mens van de zonde, de verachter van de wet, met alle macht en tekenen van bedrog is al verschenen. En waar zijn schaduw is gevallen, daar verschijnt ook zijn stralende tegenhanger, de werkelijkheid naast de illusie. De grote Verlosser tegenover de Antichrist. En opdat de Schrift in vervulling zal gaan, en het vaste ritme van de altijddurende golfslag van de tijd hoorbaar zal worden, komt hij als onwettig kind van een joods meisje ter wereld. Het zal de zoon zijn van een jonge jodin die belast is met het verdriet van haar volk, de verschrikkelijke wijsheid van haar lijden en de angstige teergevoeligheid van haar vervolging. Dit zachtmoedige meisje is het evenbeeld van die oude moeder, die negentienhonderdveertig jaar geleden in een stal haar zoon baarde.’

Zijn stem klonk zacht en eenvoudig, toch raakte ik in vuur en vlam. Mij overweldigde de mijn verstand te boven gaande grenzeloze zekerheid, dat elk van zijn woorden groter waarheid bevatte dan de zichtbare dingen om mij heen. ‘En u... waarom bent u in Lublin?!’ Het was de eerste keer dat ik hem overviel met een persoonlijke vraag.

‘Als straks in de stal van de menselijke haat en dwaasheid de Wijsheid wordt geboren, zullen zij die uitgenodigd zijn voor de doop, haar zoeken, de ster volgend. Ik heb de uitnodiging al ontvangen. Daarom ben ik teruggekeerd uit de anonimiteit om hem plaats te bereiden en hem aan te kondigen. Ik ben gekomen om de rechtvaardigen te doen weten: Dit zijn de tijden waarover de profetieën spreken. Dit zijn de dagen waarop de molens snel malen, en alle menselijke steun vernietigd zal worden. Er zal een groot vuur zijn dat ook de laatste schuilplaats van de materie zal verteren. Er zal geen plek zijn waar de vluchtende onderdak zal kunnen vinden, of de vervolgte zich zal kunnen verbergen. Voor de laatste keer zal het zo vaak opgerichte gouden kalf van zijn voetstuk vallen. De stroom van tranen zal het hart van de genadeloze demonen niet week maken. Het bloed zal tot een zee worden en zo de landen, steden, straten, huizen, de landbouwgronden, de tuinen, de meren en de rivieren overspoelen, want de aarde wordt altijd eerst met bloed gewassen voor zij bedekt wordt door de koele oceaan van de Waterman.’

De betekenis van de onbewogen achter elkaar gesproken apocalyptische woorden drong eerst niet echt tot mij door. Ik keek verwezen naar de vage, donkere contouren van de omgeving die gonsde van het krekelgezag. Frisse, koele geuren van de acacia en vlierbloesem streelden mijn gezicht. In de verte was het geblaf van een hond te horen. Aan de oever van de rivier klonk zacht het schorre geluid van de naar regen verlangende kikkers. De begrippen van bloed, dood, laaghartige grofheid weken voor de pure vredigheid van deze nacht... plotseling werd ik echter vanuit

de mystieke dimensie van de toekomst en de Akasha* overvallen door het vermoeden van de verschrikkingen van de komende jaren, de onvoorstelbare en niet te verdragen verwoesting en ondergang, de als een razende tekeergaande haat, het overgeleverd zijn van weerloze menigten, de niet te stoppen zelfvernietigende stuiptrekkingen van de demonische vitusdans, en ineens kwam ook de vredige omgeving tot leven. Onheilspellende geluiden klonken er nu in door, het slechts met de zenuwen waarneembare voortdurend trillend beven van de angst, de drukkende onrust en het beklemmend, moeizaam wachten op het plotseling uitbreken van de verschrikkingen. Het gevoel was zo intens en echt dat ik het er benauwd van kreeg en mijn hart als een razende tekeering. 'Nee!' bracht ik afwerend uit. 'Zulke diepten zijn in een mens niet te vinden. Dat kan geen ziel verdragen.'

'Die ziel is van nature zowel goddelijk als demonisch. Het hangt ervan af wie er aan de knoppen zitten die de ziel bewegen, de krachten van het licht of de krachten van de duisternis. De ziel is de wisselende subtiele grondstof van het bestaan. De invloeden die er op uitgeoefend zullen worden, zijn zo elementair, dat ze onstuikbaar elk zwak en weerloos punt veroveren. Het is de kracht van de haat. En bij wie daartoe ook maar de geringste neiging bestaat, wie niet met al zijn kennis en vermogens de strijd ertegen aangaat, wordt ingelijfd in het leger van de demonen en is verloren. De haat is de vreselijkste en meest magische macht die tot nu toe op aarde is verschenen. Hij overvleugelt en verslaat alle andere menselijke zwakheden; het eigenbelang, de gemakzucht en de angst voor de dood. Hij geselt het fanatisme tot in het extreme, hij smelt de mensen tot een massa die nog slechts uit is op vernietiging ook al gaat de mensheid daarbij zelf ten onder.'

* Volgens de Hindi een oudere en verfijndere stof dan de wereldether, even oud als de geest zelf. De Akasha bevat alle ideeën van de kosmos. De Akasha is niet onderworpen aan de causaliteit, slechts de uit haar gevormde vormen vallen onder de wet van oorzaak en gevolg.

‘En waarom moet dit alles gebeuren?’ riep ik bijna uit, zodat mijn stem tussen de slapende bomen weerklonk. ‘Als achter de zichtbare dingen een architect zit en een plan, hoe kan hij dan de vernietigende krachten hun gang laten gaan?’

‘Omdat achter de zichtbare dingen een plan steekt,’ klonk het laconieke antwoord. ‘Dit is de grote transmutatie van de aarde. Zij verandert van wezen. Diegenen die besmet zijn, worden uitgeworpen en de weinigen die overblijven ondergaan met de aarde een veredelingsproces. Wat te gebeuren staat is als het effect van een provocerende injectie. De ziekte openbaart zich slechts bij diegenen, bij wie deze al sluimerend aanwezig was.’

‘De mensen zijn zwak, onwetend en onverantwoordelijk. Hun leiders zijn daarentegen doelbewust en gewetenloos. Het misbruik van de zwarte betovering van de propaganda is hun zonde, niet die van de mensen. De inferieure, beperkte geesten, worden gebombardeerd met hoofdartikelen en radiotoespraken die bol staan van vergiftigende denkbeelden. Hoe zouden ze zich hiertegen weren? Ze hebben geen zelfstandige begrippen, geen morele leidraad. Alleen het gevoel dat ze iets missen. Het zijn kinderen, en als de betoverende fluit van de rattenvanger van Hamelen klinkt, verdringen ze elkaar op de weg naar hun ondergang. Waarom worden ze zo zwaar bestraft?’

‘Het beeld klopt. De mensen zijn als kinderen, en die kinderen spelen een meedogenloos spel. Ze zijn meedogenloos tegen elkaar, tegen ieder levend wezen en ook tegen zichzelf. De aarde zal echter geen speelplaats voor kinderen meer zijn, maar een woonplaats voor volwassen denkers.’

We waren een tijdje stil. Tegen deze woorden was niets in te brengen. Zijn stellingen waren als de gezichten van Henoch, Baruch of Ezra en als de openbaringen van Johannes of de onderwijzingen van de profeten. Je geloofde er in, of je verwierp ze ronduit. Na een tijdje zei ik zachtjes: ‘Ik zou graag willen weten waarom u juist naar mij gekomen bent... Uit Tibet via Lublin juist naar De ark van Noach?’

Ik was nog niet uitgesproken of het luchtig bedoelde karakter van de laatste woorden was vervlogen. De ark van Noach! Welke zware lading kreeg deze naam ineens! Mijn merkwaardige vermoeden werd door de woorden van Adam Cadmon versterkt. ‘Ik heb iets meegebracht wat bewaard moet blijven... iets wat de nieuwe... bloedvloed moet doorstaan. Ik zou niet later hebben kunnen komen.’

Een uitzinnig gevoel van blijdschap vervulde mij. Ik betrok wat hij zei niet alleen op mijn huis, maar op heel Hongarije. ‘Het gaat alleen om dit kleine huis, om De ark van Noach,’ zei hij bij wijze van antwoord. ‘En zelfs hier zult u zich stevig vast moeten houden als de hemel verduistert en dichtbij de stormen voorbij razen.’

‘U denkt dat ook dit land niet ontzien wordt door...’

‘Ja!’

‘Zo... nou, in ieder geval sta ik tot uw beschikking.’

‘Dat weet ik,’ zei hij eenvoudig. ‘Ik heb een manuscript meegebracht en ik zou graag willen dat u dat bewaart totdat ik u kan laten weten wat er mee moet gebeuren. Bij mij zou het nu en ook de komende jaren niet veilig zijn. U kunt het rustig eens lezen, uiteraard alleen als het u interesseert.’

De volgende middag nam hij afscheid.

Zo kwam het manuscript van Adam Cadmon in mijn handen. Ik handel volgens zijn aanwijzingen als ik het voorleg aan diegenen die na de bloedvloed overgebleven zijn en wankelend de weg zoeken die naar het leven terugleidt.

Ik heb hem daarna nooit meer persoonlijk ontmoet.